

par ord om. Vi ønsker et overblik i Socialdemokratiet over de forbedringer i kvaliteten, der rent faktisk er kommet – nogle gange direkte med anledning i de hårde pladsår. Der er skabt børnehaver, der går i skoven. Der er skabt udflytterbørnehaver. Der er skabt busordninger. Der er skabt mange spændende ting. Det kan godt være, de er opstået, fordi man havde trangt om plads, men i sig bærer de nu også kimen til en ny måde at lave dagtilbud på. Det ønsker vi at få et nærmere overblik over. Vi ønsker at få det som et væsentligt bidrag til nydannelse og nytænkning i dagtilbudssektoren.

Så i og med at vi også vil opfordre socialministeren til at sætte kvaliteten på dagsordenen i bred forstand, ønsker vi også, at der specielt lægges vægt på de grønne adgange, vores børn nu har fået i mange dele af landet. For det er jo en kendsgerning, at på den ene side mødes vore børn i dag af reklamer, der påvirker dem til forbrug, af legetøjskataloger, der inspirerer dem til hele tiden at kræve flere og flere ting indkøbt – det sker jo også i børnehaverne og hos dagplejemoderen – men på den anden side er der nogle, der beviser i hverdagen, at de kan lade et barn få en udfoldelsesrig og spændende hverdag uden overhovedet at have ting, der kan købes for penge, i hænderne.

Det må fortælle os lidt om, at det her ikke bare handler om at købe flere ting og få større bevillinger, men i høj grad også handler om den fantasi og den genskabelse af oplevelsen, som der kan være brug for. Det element vil vi gerne have ind meget centralt i kvalitetsdiskussionen. Vi mener nemlig, at det er nødvendigt at danne et modspil til den øgede kommerialisering af børnenes hverdag.

Så vil vi ønske, at familie og arbejde kommer højere på dagsordenen også. Vi har fået bekræftet, at socialministeren arbejder med virksomhedsprojekter, der skal få hverdagen til at hænge bedre sammen for familierne, når de også arbejder.

Jeg kan lige så godt sige det med det samme: Når vi skal diskutere forældreorloven, så er der to vinkler på den. Den ene er, at der er fortalt, at der er brug for mere tid sammen med børnene. Det har forældrene fortalt. Det andet er så: Hvilke vilkår skal de have, og hvem har ansvaret for, at pengene er på bordet, så det kan gennemføres?

Vi har sikret via finanslovaftalen, at forældreorloven, herunder retten til forældreorlov, nu er permanent. Det betyder, at der skal være et fler-

tal, der vil afskaffe den nu i Folketinget. Som det var tidligere, ville den udløbe automatisk. Det er et fremskridt. Prisen for det kan man diskutere. Jeg har ikke nogen beklagelse over, at vi har måttet betale en pris. Jeg synes, den langsigtede gevinst overstiger de kortsigtede besværligheder.

Der er i princippet fire parter, der kan være med til at give forældre mulighed for at være mere tid sammen med deres børn via orlov. Den ene er forældrene selv, og de betaler i langt de fleste tilfælde for det. Så er der staten, og staten bevilger også midler til det nu via forældreorloven. Så er der to parter tilbage i min fantasi – hvis der er nogen, der kan finde en femte, skal jeg gerne høre efter – og de to parter er kommunerne og arbejdsmarkedet.

De næste to år forventer vi at vi får set, hvor meget af ansvaret de vil påtage sig. For vi kommer ikke uden om, at det her ikke bare er et ansvar, forældrene og staten skal påtage sig. Det er et ansvar, vi mener skal ud i kommunerne og også skal placeres på arbejdsmarkedet.

Og i den »firenighed« – hvis man kan kalde det sådan – skal vi finde løsningen på, hvordan man skaffer kompensation, sådan at mennesker også i realiteten har adgang til at gå på orlov uden at lide alt for store økonomiske tab.

Men det vil koste den enkelte, og spørgsmålet er også, om det ikke skal koste, for vi må også tvinge hinanden til at vælge lidt mellem tingene og tiden, og tiden til vores børn er ikke noget, der nødvendigvis kan gøres op i kroner og øre. Jeg skal også føje til, at vi er optaget af, hvordan mændene har det med dette her – uden at gøre det til en selvstændig del af debatten – og så er det tankevækkende, hvordan kønsfordelingen er i ordførerrækken i dag. Den viser, at børne- og familierpolitik ikke længere alene er et kvindeanliggende. Derfor hilser vi med glæde, at arbejdsministeren nu indleder en kampagne for at få mændene på orlov, og vi regner da også med, at det betyder, at kvinderne begynder at hjælpe os lidt med det. Jeg vil gerne vende tilbage til det senere i debatten, hvis det er et af de temaer, vi skal uddybe noget mere.

Så skal jeg slutte med at sige, at vi også forventer, at fremtiden vil indebære, at der vægtes betydelig bedre med hensyn til børnenes vilkår, når der lovgives om anliggender, der har med dem at gøre. Og jeg skal også huske at sige, at vi er enige med socialministeren i, at der er behov for, at der bliver formuleret en egentlig børne- og familierpolitik med udgangspunkt i den rede-